

ת"פ 20805/09/19 - מדינת ישראל נגד משה זאב ברזל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20805-09-19 מדינת ישראל נ' ברזל
לפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

משה זאב ברזל

הנאשם

הכרעת דין

כללי

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו **נקיטת מרמה, ערמה או תחבולה**, עבירה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: "**הפקודה**") (11 עבירות).

עובדות כתב האישום

- על פי עובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שימש הנאשם כיועץ משכנתאות עצמאי, כאשר בחלק מהתקופה פעל בשיתוף פעולה עסקי עם אלחנן רפאלי ובחלק אחר, לחוד ובנפרד ממנו. במסגרת עבודתו זו, העניק הנאשם ייעוץ ללקוחות שונים בנוגע לאפשרות להוזיל עלויות נטילת משכנתא לרכישת דירה.

תמורת הייעוץ שהעניק ללקוחותיו גבה הנאשם שכר טרחה כפי שיפורט להלן:

החל משנת 2005 ועד לשנת 2009 (לכל המאוחר), עסק הנאשם בייעוץ משכנתאות בנפרד מרפאלי. תמורת הייעוץ שהעניק ללקוחותיו במהלך תקופה זו, גבה הנאשם שכר טרחה בסכום של 400,000 ₪ לפחות.

החל משנת 2009 (לכל המאוחר) ועד לשנת 2011 (לכל המאוחר), שיתף הנאשם פעולה עם רפאלי במתן ייעוץ משכנתאות ללקוחות שונים, וזאת ממשרדם שברחוב שמואל הנגיד 5 בירושלים. במסגרת שיתוף פעולה זה, חלקו הנאשם ורפאלי את הכנסותיהם בשיעורים שווים, כאשר הכנסותיו של כל אחד מהם בשנים אלו עמדו על סך 600,000 ₪ לפחות.

החל משנת 2011 (לכל המאוחר), הפסיקו הנאשם ורפאלי את שיתוף הפעולה העסקי ביניהם, כך שבין השנים 2011-2015 העניק הנאשם ייעוץ משכנתאות באופן עצמאי וללא כל שיתוף פעולה עם רפאלי. תמורת הייעוץ שהעניק ללקוחותיו, גבה הנאשם שכר טרחה מלקוחותיו. הכנסותיו של הנאשם בשנים אלו עמדו על סכום של 1,800,000 ₪.

במסגרת עבודתו כיועץ משכנתאות, בין השנים 2005-2015 העניק הנאשם ייעוץ לנטילת משכנתאות שבגינו קיבל תמורה שאינה נמוכה מסכום של 2,600,000 ₪.

ואולם עד למועד הגשת כתב האישום לא פתח הנאשם תיק שומה ברשות המיסים, לא הגיש דוחות שנתיים לשנים 2005-2015, לא הנפיק חשבוניות מס ללקוחותיו, וממילא גם לא דיווח על הכנסות כלשהן, כך שהשמיט הכנסות בסכום של 2,600,000 ₪.

במעשיו אלה, בשנים 2005-2015, לא הגיש הנאשם דוחות שנתיים, והשתמש בכל מרמה, ערמה או תחבולה, או הרשה להשתמש בהן, במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

תשובת הנאשם לאישום

3. הנאשם כפר באשמה. בתשובתו לאישום לא חלק על כך שהודה במיוחס לו במהלך חקירותיו אולם טען שלא מסר גרסת אמת בהודעותיו מחמת מצבו הנפשי.

גדר המחלוקת

4. המחלוקת בין הצדדים ממוקדת אפוא בשאלות הבאות:

משקל הודאותיו של הנאשם אשר נטען לגביהן שהן הודאות שווא;

היקף הכנסותיו של הנאשם;

הוכחת הנקיטה במרמה ערמה או תחבולה;

הוכחת היסוד הנפשי של כוונה מיוחדת להתחמק מתשלום מס;

ביטולו של כתב האישום מחמת אי עמידה בזמני הטיפול הנקובים בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה שכותרתה: "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום".

דין והכרעה

5. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהמאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום ברף הנדרש בפלילים ועובדות אלה משכללות את העבירות שיוחסו לנאשם. זאת קבעתי על יסוד הודאות הנאשם

בחקירותיו שבהן הודה במיוחס לו באופן מפורט אשר שואבות חיזוק מראיות נוספות כדלקמן: עדות השותף מר אלחנן רפאלי; הודעות לקוחותיו של הנאשם שהוגשו בהסכמת הצדדים; המסמכים שנתפסו במשרדו; ותנועות חשבון הבנק שלו אשר מעידות על הפקדת הכספים ועל התנהלותו במזומן. מנגד, דחיתי את גרסת הנאשם בעדותו שלפיה מסר הודאות שווא בחקירה עקב מצבו הנפשי.

6. אפרט את הנימוקים שעומדים בבסיס החלטתי.

הודעות הנאשם הן הודאות אמת מפורטות וחד משמעיות, אשר ניתנו באופן חופשי ומרצון

7. הודעות הנאשם הוגשו וסומנו ת/1- ת/3. בשלוש ההודעות הודה הנאשם במעשים בפירוט רב, תוך שנקב באוזני החוקר בסכומים שאותם הרוויח לאורך השנים. התביעה בסיכומיה ביקשה להתבסס על הודעות הנאשם ובפרט על הודעתו השלישית.

8. בהודעתו ת/1 מיום 06.08.2015 מסר הנאשם שהחל לעבוד כיועץ משכנתאות בשנת 2005, וכי מחזור ההכנסות השנתי שלו באותן שנים עמד על סך של כ-100,000 ₪. לדבריו קיבל את הכסף מלקוחותיו במזומן ובלי שניפק להם חשבוניות מס. לאחר מכן הפקיד את הכסף בבנק הבינלאומי. עוד מסר הנאשם שבשנת 2009 פתח משרד יחד עם אלחנן רפאלי, והשניים חלקו ביניהם את שכר הטרחה בחלקים שווים. הנאשם הבהיר שהוא עצמו לא "התעסק" בצד הכספי של העסק, וכי המחזור השנתי באותן שנים עמד על סך של כ-200,000 ₪ בכל שנה, עד שנת 2011. הנאשם סיפר שבשנת 2012 עבר למשרד אחר ובאותה תקופה מחזור ההכנסות של העסק עמד על סך 720,000 ₪, וכך היה עד מועד החקירה.

כשנשאל אם יש לו תיק במס הכנסה, השיב: **"אני חושב שכן, מישהו פתח לי. אני חושב שעמי קולמבוס הרו"** **פתח לי** (עמ' 3 ש' 55).

הנאשם מסר פרטי חשבון בבנק הבינלאומי וטען שכל התנהלותו הכספית נעשתה בחשבון זה, וכי ניתן לראות בפעילות החשבון הכנסות ממזומן ומשיקים. הנאשם הוסיף שאת חלקם של השיקים נהג לפרוט ב-"צ'יינג".

כשנשאל מדוע לא דיווח לרשויות המס על כך שפתח עסק, השיב: **"ייעוץ קלוקל - קיבלתי עצה שכדאי לי לעבוד תחת כנפיים של מישהו אחר ואז אני ארוויח יותר, כלומר, אני כביכול עובד במשרד של מישהו אחר, אותו אדם מוציא את החשבוניות מס שלו ללקוחות שלי, והוא מזדכה על המע"מ, הכסף היה מגיע אליי ישירות ואני הייתי מעביר לו את המע"מ על ההכנסות שאני קיבלתי"** (עמ' 2 ש' 33-36).

הנאשם הוסיף וטען שהוא אינו יודע מי ניפק את החשבוניות המס, וכי עבד לכאורה תחת אדם בשם אלי בן חיים. בהמשך לכך הסביר שאדם ששמו יוסי רפאלי הציע לו לעבוד תחת שמו של אלי בן חיים ולשלם לו 30% מהכנסותיו לערך, ואפשר ששילם לו יותר מכך.

בהמשך חקירתו נשאל שוב לגבי הקשר שלו עם אלי בן חיים ואמר: **"סיכמתי אתו שירשום אותי כשכיר ואני**

הייתי משלם לו (עמ' 3 ש' 62).

כשנשאל אם הוא מבין שעבר עבירה פלילית חמורה, השיב: **"כן, מה אני אעשה"** (שם, ש' 66).

בסוף הודעתו עומת עם הסכומים שמסר בחקירה ונשאל אם הוא מודה בהעלמת הכנסות בהיקפים אלה, ועל כך השיב: **"אני מתחייב שאני לא ניגש למשרד לא מדבר עם אף אחד וביום ראשון נכנס למשרד ומביא את כל מה שביקשת, אני המום מזה אבל מה אני אעשה, אני מודה בזה"** (עמ' 3 ש' 70-72).

הנאשם חתם על מסמך שצורף להודעתו כנספח ובו פורטו הסכומים שבהם הודה.

9. בהודעתו **ת/2** מיום 09.08.2015, שלושה ימים מאוחר יותר, הציג הנאשם לחוקר דיסק-און-קי הכולל פרטים אודות לקוחותיו מאז שנת 2011 אז החל לדבריו לעבוד לבד, וכן פרטים אודות לקוחות ככל הנראה משנת 2008.

בהודעה זו חזר החוקר על הפרטים שמסר הנאשם בהודעתו הראשונה, והנאשם אישר את כלל הפרטים והסכומים שהוצגו לו.

לשאלת החוקר מדוע העלים את הכנסותיו ולא דיווח עליהן, השיב: **"אין לי תשובה לשאלה הזו, אני התחלתי לעבוד עם חרדים ולא היו הכנסות מהם, ולא היה לי אוכל וכל שקל היה חשוב לי אז, ירדה לי אבן מהלב ביום חמישי בחקירתי הקודמת ואני מצטער על הכול. כאחד שגר בארץ ישראל ושירת את המדינה ומשתדל לעזור כשאפשר לא ברור לי למה סחבתי כל כך הרבה זמן, בדיעבד אני קולט שכנראה הפסדתי גם הרבה"** (עמ' 3 ש' 55-59).

10. בהודעתו **ת/3** מיום 30.12.2015, כארבעה חודשים לאחר מועד מסירת שתי הודעותיו הראשונות, חזר בו הנאשם מהטענה שלפיה עבד תחת שם של אדם אחר בתמורה לחלק מהכנסותיו. הנאשם תיקן באופן חלקי את הסכום שטען לו לכתחילה. הנאשם חזר והודה בכך שלא דיווח על הכנסותיו וממילא גם לא שילם בגין תשלומי מס.

כשנשאל על כך שעבד תחת שמו של אלי בן חיים, כפי שמסר בהודעתו הראשונה, אמר שבסוף לא עשה זאת. כשנשאל מדוע אמר שהעביר לאלי בן חיים 30% מהכנסותיו בתמורה לחשבונות מס, השיב: **"הייתי בהלם מהחקירה, לא חשבתי בהיגיון, אני מדבר הרבה שטויות כשאני במצב כזה"** (עמ' 1 ש' 18-19). הנאשם הסביר את דבריו וטען שאכן קיבל הצעה מיוסי רפאלי, אך הוא לא נענה לה. הנאשם הוסיף והסביר שהוא מטופל פסיכולוגית כדי להבחין בין דברים שעשה או שלא עשה.

בהמשך לכך נשאל אם ההכנסה בסך 2.8 מילין ₪ היא שלו ואם לקח את הכסף, והשיב בחיוב.

הנאשם הבהיר שלפי הרגשתו, בשנים 2012-2014 הרוויח 400,000-450,000 ₪ בכל שנה, ולא 600,000 ₪

כפי שמסר תחילה. כשנשאל שוב לגבי הסכום שאותו הרוויח בלי שדיווח עליו לרשויות המס, השיב: "אני לא בטוח בכל הסכומים שנרשמו בכל השנים. ההערכה שלי היא 2.5 מיליון ₪" (עמ' 2 ש' 35).

11. מצאתי שהודאותיו של הנאשם הן הודאות אמת.

12. בע"פ 6296/13 אדריס נגד מדינת ישראל (22.03.2015) חזר בית המשפט העליון (כב' השופט נ' הנדל) על ההלכות הידועות בנוגע לבחינת הודאות חוץ של נאשמים. ובלשון פסק הדין נוסחו הדברים כך:

"[...] נקבע שמסקלה של הודאת חוץ של נאשם לצורך הרשעתו ייבחן בעזרת בחינה פנימית וחיצונית [...] על פי המבחן הכפול, מתפקידו של בית המשפט לבחון תחילה את ההודאה מבחינה פנימית. דהיינו, עד כמה ההודאה קוהרנטית, רצופה, מפורטת ובעלת הגיון פנימי. יש לתת את הדעת לסימני האמת העולים מתוכה. לעומת זאת, המבחן החיצוני יוצא מחוץ לד' אמותיה של ההודאה, ודורש חיזוק וראייה המאשרת את תוכנה של ההודאה. הדרישה אינה גבוהה, אך היא קיימת, ומהווה תנאי בל יעבור [...] מבחנים אלו הם מצטברים זה לזה ומשלימים זה את זה. על הבחינה להיות מהותית ולא רק טכנית, תוך בדיקת נסיבות המקרה הקונקרטי [...]"

ובהמשך התייחס בית המשפט בפירוט למבחנים וקבע:

"לשם יישום המבחן הפנימי והחיצוני הוצעה ומופיעה בפסיקה בדיקה משולשת הבוחנת "מי אמר", "מה אמר" ו"דבר מה" [...] ההיבט הראשון עוסק בזהותו של הנאשם שהודה. הוא שואל מיהו הנאשם. בין היתר נכון לבדוק האם הוא משתייך לאחת מהקבוצות אשר נשקף מהן סיכון מוגבר למסירת הודאת שווא [...] רשימה זו איננה סגורה, והיא אף לא ממצה את ההיבט הראשון. ההיבט השני בוחן את תוכן ההודאה, תוך כניסה בעובי הקורה של סיפור ההודאה ובחינת התמונה הכוללת, הן מבחינת פרטיה של ההודאה, והן מבחינת עיתוי מסירתה והקשרה. יש לשקול היטב מה אמר הנאשם. ההיבט השלישי עניינו המבחן החיצוני והידרשות לראייה חיצונית לנאשם. אלא שיודגש שאין מדובר רק בבדיקת קיומו של "דבר מה נוסף" בעוצמה מינימלית, אלא הקניית שיקול דעת לבית המשפט האם יש להרשיע את הנאשם או לא. במסגרת מבחן זה יש להרחיב את הראייה ולבדוק ראיות חיצוניות לעומת ההודאה, לחיוב ולשלילה. למשל, יש לבחון לא רק האם קיים "דבר מה נוסף", אלא האם קיים בנמצא "דבר מה חסר" או "דבר מה סותר". "דבר מה חסר", משמעו האם ההודאה לוקה בחסר בנקודה חשובה. "דבר מה סותר", כלומר האם פרטי ההודאה סותרים את אשר התרחש בפועל בנקודה מהותית. הפניה החוצה מהודאת הנאשם נועדה לברר לא רק אם ניתן להרשיע את הנאשם, אלא האם ראוי ונכון לעשות זאת".

בהלכה הפסוקה נקבע שמבחנים אלה מקיימים ביניהם יחס של 'מקבילית כוחות' דהיינו ככל שמסקלה ה'עצמי'

של ההודאה גדול יותר, ניתן יהיה להסתפק ב-'דבר מה נוסף' בעל משקל פחות, ולהיפך (ראה ע"פ 8589/13 רמילאת נגד מדינת ישראל (27.01.2015) (פסק דינו של כב' השופט י' דנציגר).

בע"פ 7532/12 איטל נגד מדינת ישראל (11.12.2016) (כב' השופט נ' סולברג) הוצע להוסיף מבחן רביעי, "בפני מי", אם הנאשם מכחיש את עצם מתן ההודעה:

"כאשר עצם מתן הודאת החוץ מוכחש על-ידי הנאשם, מתווסף לדעתי היבט רביעי לבחינה האמורה, אשר ניתן לכנותו 'בפני מי'. היבט זה עניינו מהימנותו של האדם שבפניו ניתנה ההודאה. מטבע הדברים, נודע להיבט זה משנה חשיבות כאשר האדם המעיד כי הנאשם התוודה בפניו אינו איש מרות, או כאשר אותו אדם הוא 'עד מעוני'"

כיוון שהנאשם אינו מכחיש את מתן ההודאה מבחן זה אינו רלוונטי לעניינו.

13. בהציבי מבנים אלה לנגד עיניי, בחנתי את הודאת החוץ של הנאשם.

בחינת ההודאות במבחן הפנימי

14. **מי אמר;** ההגנה לא הצליחה לעורר ספק באמיתות תוכן של הודאות הנאשם. מהראיות שהונחו לפניי לא עולה שהנאשם נמנה על אחת מקבוצות הסיכון המועדות להודאות שווא, ולא הוכח שמסר הודאות שכאלה. כך גם לא נטען שהופעל על הנאשם לחץ בלתי סביר שבגינו מסר הודאות שתוכן כוזב. הדברים אמורים בפרט כשהודאות של הנאשם ניתנו בשלושה מועדים שונים במרווח זמן בן מספר חודשים.

בחוות דעת פסיכיאטרית מיום 27.04.2021 שערכה הפסיכיאטרית ד"ר שרון לוי מטעם הפסיכיאטר המחוזי מחוז ירושלים נקבע שהנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין. בחוות הדעת נקבע מפורשות שהנאשם יודע שהוא עבר על החוק וסובר שצפוי לו עונש. עוד נכתב שהנאשם טען שלאורך השנים התנהג באופן קלפטומני, גנב חפצים ללא ערך משמעותי לשם ריגוש, והסביר זאת כך: "פשוט כי אני יכול". הנאשם הבין שקיימים חוקים, חש שהוא פועל בעולם משלו בהתאם לרצונו ולצרכיו. ע"פ חוות הדעת, הנאשם אינו סובל ממחלת נפש, אין לו רקע של מצבים פסיכויים, הוא מבין את משמעות העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, מבין את הליכי המשפט, וכאמור אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין. ומכאן נגזרת גזרה שווה גם בנוגע לגרסאותיו בחקירה.

בחוות הדעת הפסיכו-דיאגנוסטית שערך הפסיכולוג הקליני מנחם אופיר ושהוגשה מטעם ההגנה (נ/2) נקבע שבמהלך הבדיקה לא נמצאו הפרעות בולטות במהלך החשיבה וההתמצאות, ולא עיוותים משמעותיים בבחון המציאות. הרגש נמצא מתון ואחיד ולא תמיד תאם את התוכן. הנאשם שיתף פעולה במהלך הבדיקה ויצר רושם של אדם חביב (עמ' 2 לחוות הדעת). אשר לעבירות המס, הנאשם הסביר אותן בצורך בריגושים (עמ' 2 לחוות הדעת). אשר לתחום התפקוד הקוגניטיבי, על פי חוות הדעת נמצא ליקוי משמעותי (כהגדרתו בחוות הדעת) בבחון המציאות והשיפוט אך לא ברמה פסיכויטית, משמע שבדרך כלל תופס הנאשם את המציאות באופן מדויק,

צופה נכון את תוצאות התנהגותו ומסוגל להתאימה למצבים שונים. עם זאת על פי האמור בחוות הדעת פעמים רבות תופס הנאשם את המציאות באופן מעוות, מבולבל, חסר התמצאות, ומתנהג בהתאם (עמ' 3 לחוות הדעת).

בתחום הרגשי נמצא הנאשם מעוכב, חסר בשלות, ילדותי, מתבטא בכמה אופנים, ובעל קושי בוויסות רגשות והתאמתן למצבי החיים (עמ' 4 לחוות הדעת).

בסעיף האבחנה המשוערת נכתב: **"לאור הנטייה המתונה להתחלות וחוסר התסמינים הפסיכויטיים נראה כי האבחנה המתאימה היא F31.0 הפרעה אפקטיבית דו קוטבית, אפיזודה נוכחית היפומאנית. בנוסף נמצאו גם מאפיינים חשדניים ואנטי חברתיים"**.

בעדותו בבית המשפט נשאל הפסיכולוג על אודות הקשר שבין מצבו הנפשי של הנאשם להודאותיו בחקירה והשיב כך:

"השופט: כן, אחדד את השאלה, אומר לך הסנגור שבחקירה הנאשם התבקש לאשר סכומים והוא אישר, היום הוא טוען שהסכומים הם פחותים בהרבה, האם יש משהו בליקויים שמצאת אצלו שיכול להסביר דבר כזה?

העד: כן, כמו שאמרתי, הוא לא, הוא מגיב, הוא מגיב במהירות, בלי מחשבה יתרה, לא חושב על מה שהוא אומר ואז הוא יכול לטעות הרבה יותר. כשבן אדם עושה משהו בצורה שהדחפים, ויש לו רמת דחפים גבוהה, זה מופיע בדוח, הוא מופעל על ידי דחפים אז הוא לא חושב הרבה, אחר כך יכול להיות שהוא חושב פעם שנייה, מחשבה, כמו שלכולנו יש מחשבה ראשונה, מחשבה שנייה, במחשבה שנייה יכול להיות שאני לא, מתקן את עצמי עכשיו. יכול להיות, אני לא.

השופט: לא, ברור שאתה לא יכול לדעת.

העד: כן אבל אני אומר, אני, עצם זה שהבן אדם אימפולסיבי הוא עושה, הוא יכול לעשות, להגיב דברים שהם לא בשיקול דעת. בגלל זה פסיכולוגים לא רוצים לעשות את המבחנים האלה" (פרוטוקול עמ' 62).

מצאתי שאין בחוות דעתו של הפסיכולוג מטעם ההגנה להוביל למסקנה שהודאות הנאשם בחקירה כוזבות, זאת מהנימוקים הבאים:

א. חוות דעתו של הפסיכולוג ניתנה לאחר בדיקה אחת בשנת 2016. הפסיכולוג לא טיפל בנאשם ולא עקב אחר מצבו לאורך זמן, לא נחשף למסמכים רפואיים קודמים, לא נחשף לדוחות פסיכולוגיים קודמים, והתבסס רק על המבחנים והבדיקות שערך לנאשם ועל תשובותיו הסובייקטיביות של הנאשם. כך שהיכולת להסיק ממסקנות ברות תוקף מחוות דעתו היא מוגבלת ביותר.

ב. הפסיכולוג עצמו אישר את הדברים הבאים: מסקנותיו תקפות למועד הבדיקה בלבד והן נכונות לשנה עד שנתיים קדימה (פרוטוקול עמ' 67 ועמ' 88); מדובר במצב נפשי דינמי ומשתנה שאינו קבוע (שם); מצבו הנפשי של הנאשם יכול להשתנות בעקבות טיפול נפשי יעיל והנאשם אכן טופל בטיפול נפשי (פרוטוקול עמ' 68); קשה לקבוע שהנאשם עבר את העבירות בגלל מצבו הנפשי (פרוטוקול עמ' 101); וסביר להניח שככל שמרחק הזמן שבין הבדיקה לעבירות גדול יותר כך פוחתת והולכת הרלוונטיות של הבדיקה לעבירות (שם). נתונים אלה תומכים אף הם בכוחה המוגבל של חוות הדעת להסקת מסקנות ביחס לעבר.

ג. הפסיכולוג אינו בעל מומחיות לקביעת אחריות פלילית לסוגיה ובכלל זה לקביעות בעניין אחריותו של הנאשם לדברים שיצאו מפיו, וזאת כעולה מתשובותיו לשאלות ב"כ המאשימה בחקירה נגדית (פרוטוקול עמ' 94).

ד. דעתו של הפסיכולוג בנושא הודאות השוא אינה קביעה מפורשת אלא הצבעה על סיבה אפשרית לשיטתו.

ה. חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה מטעם הפסיכיאטר המחוזי, אשר ההגנה לא חלקה על ממצאיה, התייחסה לקביעות הפסיכולוג ושללה אותן מפורשות בהיותן חסרות ביסוס. ובלשונה של חוות הדעת נאמר כך:

"בשנת 2016 הופנה לפסיכולוג מנחם אופיר לצורך עריכת מבחן פסיכודיאגנוסטי. עפ"י האבחון נמצאו קווי אישיות חשדניים ואנטי חברתיים, ניתנה אבחנה משוערת של מחלה ביפולרית אך להערכתי אין לאבחנה זו ביסוס. במשך חייו לא מתוארים גלים דיכאוניים או היפומאניים/מאניים, לא נטל טיפול תרופתי למחלה ביפולרית ולא עבר אשפוז פסיכיאטרי. הנבדק אינו יודע מהי משמעותה של מחלה ביפולרית הוא אינו קושר את האבחנה שניתנה לעבירות בהן הוא מואשם" (חוות הדעת הפסיכיאטרית עמ' 1).

בשונה מחוות הדעת הפסיכולוגית, התבססה חוות הדעת הפסיכיאטרית על חומר רפואי קודם החל משנת 2007 ובמובן זה היא תקפה ומבוססת בהשוואה לחוות הדעת הפסיכולוגית ויש להעדיפה.

15. **מה אמר;** בהודאותיו הסביר הנאשם מדוע לא דיווח על הסכומים שהרוויח באופן מפורט ועתיר בפרטים. גרסתו בחקירה, אף שאינה עקבית, מגלה מניע הגיוני ומוסבר שבגינו פעל, מתיישבת עם הנתונים הכספיים שבהם הודה, ומתיישבת עם הגיונם של הדברים במישור העסקי. מנגד, הסבריו המאוחרים של הנאשם בעדותו לדברים שמסר בחקירה אינם הגיוניים, אינם סבירים, אינם מתיישבים עם חומר הראיות, ולא הניחו את דעתי.

הנאשם מסר גרסה בשתי הודעותיו הראשונות במס הכנסה (ת/1 ו-ת/2) שבה הודה בסכומים מסוימים ומסר

הסברים המטילים אשמה באחרים. בהודעתו השלישית ת/3 חזר בו הנאשם מדברים שמסר קודם לכן, התוודה על האמת, הודה ששיקר בנוגע לחלק מההסברים וצמצם את הסכומים שהועלמו.

16. מכלל הנימוקים ומשקלם המצטבר הגעתי לכלל מסקנה שההגנה לא הצליחה לעורר ספק סביר בנוגע לשאלת אמינות תוכן של הודאות הנאשם. משבחנתי את מכלול הנסיבות, מצאתי שההודאות צלחו את המבחן הפנימי.

בחינת ההודאות במבחן החיצוני - דבר מה נוסף

17. מצאתי שגם בחינת ההודאות במבחן החיצוני מובילה למסקנה שמדובר בהודאות אמת. הדברים אמורים בפרט על רקע ההתאמה שבין ההודאות למסמכים שנתפסו במשרדו של הנאשם, להסכמים שערך עם לקוחותיו (ת/7), וכן לעדותו של רפאלי שותפו לשעבר של הנאשם אשר העיד על כך שהתנהל מול רשויות המס בנפרד מהנאשם ושומר לנאשם פעמים רבות שעליו לפתוח תיק במס הכנסה.

18. כידוע, הודאת חוץ של נאשם כשלעצמה אינה מובילה להרשעה אלא אם נמצא "דבר מה נוסף" לחיזוקה המעמיד את ההודאה במבחן של אמת. אין מדובר בראייה המסבכת את הנאשם אלא נדרשת ראייה המוסיפה סימני אמת חיצוניים להודאה ואשר תשמש, על פי השכל הישר, אמת מידה לאמיתותה (ראו ד"נ 3081/91 קוזלי ואח' נגד מדינת ישראל (25.08.1991); רע"פ 4142/04 סמל מילשטיין נגד התובע הצבאי הראשי (14.12.2006)).

כאמור במסגרת מבחן זה יש להרחיב את זווית ההתבוננות ולבדוק את השתלבותן של הראיות החיצוניות בהודאה, לחיוב ולשלילה, דהיינו האם קיים "דבר מה חסר" או "דבר מה סותר". זאת כדי לברר האם ראוי ונכון יהיה להרשיע את הנאשם על פי הודאת החוץ.

עדות השותף רפאלי, הודעות הלקוחות, והמסמכים שנתפסו במשרדו של הנאשם אשר מתעדים את פעילותו הכלכלית באותן שנים, מהווים, ביחד ולחוד, דבר מה נוסף אשר מעמיד את הודאות הנאשם במבחן של אמת ותורם למסקנה שמדובר בהודאות חוץ אותנטיות שתוכן אמת.

גם במבט רחב יותר לא מצאתי שיש בהודאות פרטים שהתבררו כשגויים או שהן סותרות ראיות אחרות שנאספו בתיק, כך שלא היה צורך להידרש להסברים בנוגע לסתירות כלשהן ולסבירותם של הסברים אלה.

עדות השותף אלחנן רפאלי

19. מטעם התביעה העיד מר אלחנן רפאלי, שהיה שותפו של הנאשם בחלק מהשנים מושא כתב האישום.

בעדותו העיד רפאלי שהכיר את הנאשם בעת שעבדו יחד בבנק "עצמאות" כיועצי משכנתאות, ובאותה תקופה

עבד הנאשם כשכיר בבנק. בשנים אלה, כך סיפר, נוצרה חברות טובה ביניהם. עוד סיפר כיצד ברבות השנים עבד הנאשם כיועץ משכנתאות עצמאי וכיצד שיתפו פעולה במשך מספר שנים. לאחר מכן, בשנת 2007, נסגר בנק "עצמאות" והנאשם הציע לו להצטרף אליו ולעבוד יחד.

בהתייחס לצורת העבודה המשותפת, תאר ששניהם עבדו בחלל משותף והציעו רעיונות זה לזה בענייני עבודה, ולכל אחד מהם היו לקוחות משלו. אשר לחלוקת הכספים, הבהיר שלפעמים הוא קיבל את הכסף ולפעמים היה זה הנאשם. בהמשך עדותו נשאל שוב על נושא זה והסביר שכל אחד קיבל תשלום מלקוחותיו. כשנשאל פעם נוספת על חלוקת הכסף, הבהיר: **"תיקים שעובדים עליהם ביחד, זה חצי חצי. רוב התיקים היו חצי חצי"** (פרוטוקול עמ' 35).

כשנשאל של מי היה העסק, הסביר: **"תראה, אני גם לפני כן היה לי טייטל של יועץ משכנתאות עם תיק במס הכנסה ועם כל מה שצריך [...]. היה לי תיק במס הכנסה, מע"מ וביטוח לאומי. לגביו, אני אמרתי לו תשמע אתה צריך לפתוח תיק מס הכנסה והוא עשה מה שהוא מבין"** (פרוטוקול עמ' 32); כשנשאל כמה פעמים אמר את הדברים לנאשם, השיב: **"הרבה פעמים"** (שם). בהמשך עדותו אישר שוב שההתנהלות הכלכלית של השניים מול רשויות המס הייתה נפרדת והדגיש: **"אמרתי לו כן אדוני זה לא יהיה בסדר, אתה צריך להתנהל מול מס הכנסה, אתה לא מנהל כלום"** (פרוטוקול עמ' 37).

כשנשאל מי היה הדומיננטי במשרד, השיב שהנאשם. העד סיפר שעזב את העבודה במשרד כיוון שהנאשם נהג לצעוק עליו, ומאז הוא מבקש למחוק את התקופה הזו מזיכרונו. בהמשך עדותו התייחס שוב לחלקו של הנאשם במשרד ואמר: **"היה דומיננטי אי אפשר להגיד שלא היה דומיננטי בהחלט כל הזמן"** (פרוטוקול עמ' 43); כדוגמה לדומיננטיות של הנאשם סיפר שכאשר עזב את המשרד החומר החשבונאי של העסק נשאר אצל הנאשם.

אשר לכמות הלקוחות לא ידע לנקוב במספרים, והבהיר שלא נוהל רישום לגביהם. לדבריו לאחר שפרש הכין טבלת אקסל כדי לדרוש מהנאשם את הכספים שהגיעו לו, ובסופו של דבר אף תבע את הנאשם וזכה ב-15,000 ₪. אשר לגובה שכר הטרחה מסר שהשאיפה הייתה לגבות אחוז וחצי מכל לקוח, אך לא ידע לומר אם כך נעשה.

העד העריך שעבד עם הנאשם למשך תקופה בת שנתיים-שלוש, בין השנים 2007-2010.

אשר לאופן התשלום, העיד שהלקוחות היו משלמים בשיק או במזומן, ואם שילמו בשיק היה צורך לפדות אותו ב"צ'יינג" ולחלוק בכסף.

הודעות לקוחותיו של הנאשם

20. מטעם המאשימה הוגשו הודעותיהם של לקוחות הנאשם. ההודעות הוגשו כאסופה וסומנו ת/7. מהודעות הלקוחות עולה שאלה שכרו את שירותיו של הנאשם כיועץ משכנתאות, וכל אחד מהם שילם לו עבור שירותיו סך של אלפי שקלים.

מסמכים שנתפסו במשרדו של הנאשם ותנועות חשבון הבנק שלו

21. המסמכים שנתפסו במשרדו של הנאשם ושהוגשו בהסכמה, מלמדים שהנאשם ניהל עסק פעיל בתחום יעוץ משכנתאות.

מפלטי תנועות חשבון הבנק ניתן להסיק שבחלק מהמקרים התנהל הנאשם במזומן והפקיד מזומנים בחשבונו דהיינו "עבד בשחור" וזאת בהתאמה לגרסה שמסר בהודאותיו במס הכנסה.

מהסכמי שכר הטרחה ניתן ללמוד על הסכומים שקיבל הנאשם בעבור עבודתו העולים כדי אלפי שקלים לכל תיק ונגזרים משווי המשכנתא (כך לדוגמה נמצאו הסכמים ששכר הטרחה שנגבה עמד על 1.25% ועד 2% ולא פחות מ-4500 ₪ פלוס מע"מ).

המבחן החיצוני - דבר מה - סיכום

22. לאור כל האמור הגעתי למסקנה שהודאות החוץ שמסר הנאשם הן הודאות אמת ובעלות משקל רב.

ממצאים עובדתיים ומשפטיים

23. על יסוד הודאות הנאשם בחקירה ועל יסוד הראיות הנוספות שמחזקות אותן אשר מהוות דבר מה נוסף, ועל יסוד משקלן המצרפי של כלל הראיות, אני קובע שעובדות כתב האישום הוכחו ברף הנדרש בפלילים ועובדות אלה משכללות את העבירות שיוחסו לנאשם.

מדובר במסקנות טבעיות ומתחייבות אשר עולות ממשטם של דברים.

לעניין הוכחת יסודות העבירות העלתה ההגנה טענה אחת בנוגע לקביעת ממצא עובדתי - סכום הכסף שהועלם, ושתי טענות בנוגע לממצאים המשפטיים שעניינם הוכחת יסודות העבירה.

אתייחס לטענות כסדרן:

24. **שיעור ההכנסות שיוחס לנאשם הוא מופרז**; ההגנה טענה ששיעור ההכנסות הלא מדווחות של הנאשם מבוסס אך ורק על הודאותיו בלי שנמצא להן דבר מה נוסף, ותוך התעלמות מראיות נוספות המוכיחות שיעור הכנסות נמוך באופן משמעותי. בהתייחס לסכומים המופיעים בהודאות, נטען שהנאשם לא העיד על הכנסותיו מיוזמתו אלא אישר את הסכומים שהציגו לו החוקרים ומתוך לחץ שהופעל עליו. בהקשר זה הפנתה ההגנה למסמך נ/1 שלפיו שיעור ההכנסה שנקבע ברשות המיסים לשותף אלחנן רפאל עמד על

כ-100,000 ₪ בשנה, ואילו לנאשם יוחסו הכנסות של כ-400,000 ₪ בשנה דהיינו פי 4 מהמחזור של שותפו.

לא מצאתי שיש ממש בטענה.

שיעור ההכנסות של רפאלי אינו מלמד על הכנסותיו של הנאשם. מעדות רפאלי עלה שכל אחד מהם היה בעל לקוחות משלו וגבה שכר טרחה לעצמו, למעט במקרה של לקוחות משותפים שאז נחלק שכר הטרחה ביניהם. עוד עלה מעדות רפאלי שהנאשם היה הדמות הדומיננטית במשרד.

הסכומים שננקבו בכתב האישום אכן מבוססים על הודאות הנאשם שנמצאו כהודאות אמת, ושנתמכו בראיות חיצוניות המעמידות אותן במבחן של אמת. הכול כפי שפורט לעיל בפרק שעניינו בחינת ההודאות במבחן הפנימי והחיצוני.

סכומים אלה הגיוניים וסבירים בהתחשב בכך שהנאשם החזיק במשרד עצמאי על כל העלויות הכרוכות בכך, ופרנס את משפחתו במשך שנים מהכנסותיו אלה.

בחינת הסכומים בראי מספר הלקוחות שטופלו בכל חודש שבו נקב הנאשם בהודאותיו אף הוא הגיוני ביחס למשרד עצמאי ואינו מופרז כלל ועיקר (5 תיקים בחודש כשעבד לבדו, 7-10 תיקים לחודש כשעבד עם רפאלי; 7-10 תיקים לחודש כשעבד לבדו לאחר שסיים לעבוד עם רפאלי). יש לציין שהנאשם תיקן את סכומי הכנסותיו בהודעתו השלישית ת/3 שם הודה ששיקר והתוודה על האמת.

יש לזכור כי הסכומים הנקובים בכתב האישום הם סכומי ההכנסות (המחזור העסקי) ולא סכומי הרווח. בהתחשב בכך שהנאשם העסיק עובדים במשרדו, מדובר כאמור בסכומים סבירים ויש שיאמרו אף על הצד הנמוך.

עוד יש לזכור כי כתב האישום נוסח על פי הסכומים המופחתים שלהם טען הנאשם עם התפתחות החקירה, ולא על פי הסכומים שבהם הודה מלכתחילה.

ההגנה טענה שפלטי חשבונות הבנק לשנים 2009-2015 שנתפסו מוכיחים כי סך ההפקדות של הנאשם בהמחאות ובמזומן היה נמוך מהסכומים שבהם הודה ומכאן שאין ממש בסכומים אלה. דעתי בעניין זה שונה, שכן הודאות הנאשם שעל פיהן הוא התנהל במזומן, ביקש מלקוחות לשלם לו במזומן גם כאשר ביקשו לשלם לו בהמחאה, פרע המחאות בצ'ינג', שילם לעובדיו במזומן ובלי להוציא עבורם תלושי שכר - מוכיחים שהנאשם פעל להסתיר את הכנסותיו ומסבירים את הפערים דלעיל.

בשל כל האמור לעיל מצאתי שאין ממש בטענה.

25. **לא הוכח שהנאשם נהג במרמה, ערמה או תחבולה;** בסיכומיה טענה ההגנה שלצורך השתכללות עבירה לפי סעיף 220(5) לפקודה, יש להוכיח שהנאשם נהג במרמה, ערמה או תחבולה ואילו הנאשם פעל באופן גלוי ומכאן שלא הוכח יסוד של מרמה, ערמה או תחבולה.

לא מצאתי שיש יסוד לטענה זו. הראיות מלמדות שהוכחו יסודות העבירה, בין היתר על סמך הודאתו המפורשת של הנאשם. המרמה באה לידי ביטוי בכך שהנאשם לא פתח תיק שומה ברשות המיסים; לא הגיש דוחות שנתיים לשנים 2005-2015 דהיינו הפר את חובותיו החוקיות לרשויות המס במשך 11 שנים; לא הנפיק חשבוניות מס ללקוחותיו; קיבל מחלק מלקוחותיו כסף מזומן ועבד מולם "בשחור" ואפילו כשביקשו לשלם לו בשיק ביקש תשלום במזומן כדי להסתיר את ההכנסה (עדות הנאשם פרוטוקול עמ' 44); פרע המחאות בצ'יינג'; שילם לעובדיו במזומן ולא הוציא עבורם תלושים בניגוד לחובותיו החוקיות כלפיהם (עדות הנאשם פרוטוקול עמ' 45); ולא דיווח על הכנסות כלשהן למרות שנכנסו לקופתו לכל הפחות 2.6 מיליון ש"ח. די בכל אלה כדי להוכיח שהנאשם נקט בדרכי מרמה, ערמה או תחבולה כדי להתחמק מתשלום מס ואין צורך להידרש לפרשנות פסיקתית כלשהי (למעלה מן הצורך ניתן לעיין בע"פ 5529/12 **אוהב ציון נגד מדינת ישראל** (09.11.2014) שאליו הפנתה המאשימה לעניין הוכחת יסוד הכוונה המיוחדת להתחמק מתשלום מס והמבחנים והדוגמאות שנמנו שם).

26. **מגבלותיו הנפשיות של הנאשם שוללות גיבוש כוונה להתחמק מתשלום מס**; בהקשר זה טענה ההגנה בסיכומיה כך: "לבסוף, למחדלו הנעוץ באי-הגשת הדו"חות ק"מ הסבר אחר מלבד המטרה להתחמק מתשלום המס - והוא מגבלותיו הנפשיות של הנאשם, כפי שעולות מעדותו של הנאשם, מ-2/נ ועדות המומחה" (סעיף 11 לסיכומי ההגנה).

לשיטת ההגנה, מדובר בעבירות התנהגות הכוללות יסוד של מטרה - כוונה להתחמק מתשלום מס, ויסוד הכוונה המיוחדת הדרוש להוכחת עבירות המטרה שבה הואשם הנאשם, לא הוכח.

ההגנה הפנתה לעדות הנאשם שטען שלא הייתה לו כוונה לרמות את רשות המיסים. הנאשם טען שתחילה סבר ששותפו מטפל בעניין הדיווחים, ובהמשך לא דיווח על הכנסותיו עקב "הפרעתו הנפשית וחוסר יכולתו לפעול באופן שקול והגיוני" (סעיף 12 לסיכומי ההגנה). להוכחת טענתה הפנתה ההגנה ל-2/נ, חוות דעת פסיכו-דיאגנוסטית שערך הפסיכולוג הקליני מנחם אופיר ולעדותו של הפסיכולוג בבית המשפט. ההגנה טענה כי מחוות הדעת עולה שהנאשם "סובל מהפרעה בתפקודים קוגניטיביים ובין היתר נוטה לקבל החלטות מוטעות [...] נמצא ליקוי משמעותי בבוחן המציאות והשיפוט, אם כי לא ברמה פסיכוטית, וכתוצאה מכך פעמים רבות מפרש את המציאות באופן מעוות, מבולבל, חסר התמצאות ומתנהג בהתאם [...] המומחה מאבחן את הנאשם כסובל מהפרעה דו קוטבית (המוכרת כמחלת נפש), אפיזודה נוכחית היפומאנית" (סעיף 14 לסיכומי ההגנה). עוד הפנתה לעדות המומחה בבית המשפט, שבה טען שתוצאות המבחנים שערך לנאשם מלמדות שהוא מצוי על גבול הפסיכוזה; סובל מפגיעה בבוחן המציאות והשיפוט הגורמת לו לקבל החלטות המביאות אותו להתנהגות חסרת אחריות ובלתי זהירה; וסובל ממחסור במשאבי נפש אשר אינו מאפשר לו להתמודד עם קשיים. אשר לקשר שבין מצבו הנפשי של הנאשם לעבירות הפנתה ההגנה לתשובת המומחה לשאלת בית המשפט "האם היה הנאשם מודע למעשיו" שעליה השיב: **"אני חושב שהוא לא היה מספיק מודע לכל הדברים האלה, בגלל זה אני אומר הבן אדם אומנם לא פסיכוטי אבל הוא גם לא נורמלי"** (פרוטוקול עמ' 60).

מצאתי שיש לדחות את טענות ההגנה גם בעניין זה.

הכוונה המיוחדת להתחמק מתשלום מס מוסקת מהתנהגותו של הנאשם במעשיו האקטיביים כמו גם במחדליו המכוונים ומנסיבות ביצוע העבירות על ידו.

מדובר על עבירות שנעברו במשך 11 שנה (!). בכל אותה תקופה ניהל הנאשם עסק עצמאי כיועץ משכנתאות שבמסגרתו ייעץ ללקוחותיו כיצד להוזיל את עלויות המשכנתא לרכישת דירתם. מדובר בתפקיד אשר דורש ידע מקצועי, ריכוז, שליטה בפרטים, מיקוד, ויכולת עבודה מול גורמים חיצוניים, אלמנטים אשר אינם מתיישבים עם טענות ההגנה. נתונים אלה, ובפרט משך התקופה הארוך שבו נעברו העבירות אינם מתיישבים עם טענות ההגנה אשר טענה בסיכומיה שהנאשם לא דיווח על הכנסותיו עקב הפרעתו הנפשית וחוסר יכולתו לפעול באופן שקול והגיוני.

כלל הנימוקים אשר פורטו לעיל בעניין בחינת ההודאה במבחן הפנימי ושעל יסודם דחיתי את חוות הדעת הפסיכולוגית שהוגשה מטעם ההגנה לעניין אמינות ההודאות, יפים גם לדחייתה לעניין גיבוש הכוונה ולא אחזור על הדברים.

טענה בעניין ביטול כתב האישום שהוגש בניגוד להנחיית היועץ המשפטי לממשלה

27. ההגנה טענה שיש לבטל את כתב האישום שהוגש בניגוד להנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 שכותרתה: "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום" שפורסמה בחודש אוגוסט שנת 2010 (עדכון אחרון מחודש ינואר שנת 2021). לפי ההנחיה, על המאשימה היה להגיש כתבי אישום בעבירות מהסוג שבהן הואשם הנאשם בתוך 18 חודשים ממועד קליטת התיק בתביעה. במקרה זה, כך נטען, הסתיימה החקירה ביום 30.12.2015 ואילו כתב האישום הוגש ביום 09.09.2019 דהיינו למעלה מ-44 חודשים לאחר מכן.

אזכיר שביום 10.01.2019 פורסם חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 87), התשע"ט-2019 שהסדיר מחדש את תקופת ההתיישנות על עבירות ועל עונשים, אשר חל על עבירות שטרם התיישנו עם כניסתו לתוקף ביום 10.10.2019.

במסגרת התיקון חוקק סעיף 57א(א) שקבע שאי עמידה בזמני הטיפול הקבועים בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה תחייב את הסכמתו להגשת כתב אישום.

על פי סעיף 8(ג) לתיקון 87 הנ"ל, תחולתו הרטרואקטיבית הוגבלה להליכים שבהם טרם הוגש כתב אישום ביום כניסתו לתוקף ועל כן אינו חל בענייננו.

טענת ההגנה נטענה כטענה מקדמית. המאשימה הגיבה לטענה בתגובה מפורטת מיום 20.04.2021. גם בסיכומיה התייחסה המאשימה לטענה (פרוטוקול עמ' 112) תוך שפירטה את לוחות הזמנים ואת הארכות הטיפול שנתן פרקליט המחוז בהתאם לסמכותו, שלא אפרטם כאן. הסברי המאשימה שוללים את טענת ההגנה ומקובלים עליי.

בתגובת המאשימה לטענה המקדמית נטען שתקופת ההתיישנות לעבירה לפי סעיף 220(5) לפקודה עומדת על 10 שנים מיום שנת המס שבה נעברה העבירה (סעיף 225 לפקודה). על פי סעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 אם מנהלת חקירה בתוך תקופת ההתיישנות יחל מניין ההתיישנות מיום הליך החקירה האחרון. לפיכך בהיעדר אירוע המנתק את מרוץ ההתיישנות הייתה העבירה צפויה להתיישן ביום 31.12.2015. ברם במהלך שנת 2015 נעשו פעולות חקירה מהותיות רבות בתיק וההתיישנות החלה להיספר מחדש ביום 30.12.2015, יום חקירתו האחרונה של הנאשם.

מסיכומי המאשימה עולה שהיא פעלה בהתאם לזמנים הנקובים בהנחיה, בין היתר בהתחשב במועד קליטת התיק בפרקליטות ובהתחשב בשתי הארכות לטיפול בתיק שניתנו מאת פרקליט המחוז - האחת לצורך השלמת חקירה והשנייה לצורך קיום שימוע לחשוד אחר באותו תיק - אלחנן רפאלי.

נוסף על אלה, לימין המאשימה עומדת חזקת התקינות המנהלית שלא נסתרה במקרה זה. לפיכך ובהסתמך על החזקה די בהצהרת המאשימה על המועדים וההארכות אשר מתועדות ברישומיה הפנימיים ואין צורך בהצגת אסמכתאות לכך.

עוד אוסיף שגם אם הייתי מוצא שהיה שיהוי בהגשת כתב האישום, ולא כך קבעתי, לא הייתה הצדקה לביטולו מחמת הגנה מן הצדק אשר במקרה זה מנוגדת לאינטרס הציבורי שבאכיפת עבירות מס בוטות ומתמשכות. שכן, ניתן היה לרפא את הפגם באמצעים מתונים ומידתיים יותר כגון הקלה בעונשו של הנאשם.

ההגנה לא חלקה ולא יכולה הייתה לחלוק על העובדות דלעיל, ומשמצאתי את טענות המאשימה מוצדקות, הטענה בעניין זה נדחת.

סוף דבר

28. אני קובע שעובדות כתב האישום והוראות החיקוק שיוחסו לנאשם הוכחו ברף הנדרש בפלילים.

על כן אני מרשיע את הנאשם **בנקיטת מרמה, ערמה או תחבולה**, 11 עבירות לפי סעיף 220(5) לפקודה.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשפ"ג, 20 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.